

Arrest

nr. 138 093 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE loco advocaat J. BAELDE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 maart 2011 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 17 november 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 december 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 17 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 18 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Pakistaans staatsburger te zijn afkomstig uit Pindi Bagho, een dorp bij de stad Sialkot in de provincie Punjab. U bent een Ahmadi. U verklaart dat u sinds 2009 na school in de winkel van uw vader hielp. U werkte daar nooit voltijds, maar sprong bij wanneer het nodig was. In 2009 kreeg u problemen met drie molvi's, G.(...), S.(...) en R.(...). Zij hadden rondgebazuind dat u een relatie zou hebben met S.(...), de dochter van R.(...), een niet-Ahmadi meisje. Daar was echter niets van aan, maar toch werd de winkel van uw vader door deze drie mannen in puin geslagen omwille van deze roddel. G.(...), S.(...) en R.(...) kwamen ook naar uw huis, waar zij u bedreigden en mishandelden en zegden dat ze u niet meer in uw dorp wilden zien. U bent naar de politie gegaan, maar daar was geen oor voor uw problemen. In mei of juni 2010 bent u naar Lahore gegaan waar u bij een tante kon verblijven. G.(...), S.(...) en R.(...) bleven bij u thuis in Pindi Bagho langskomen op zoek naar u en op een dag kwamen handlangers van de drie naar Lahore. U werd beschoten, maar kon ontkomen. Na een verblijf van vier maanden in Lahore bent u naar Karachi gegaan, waar u bij uw oom kon logeren. Na anderhalve maand in Karachi besloot u om Pakistan te verlaten en begin 2011 bent u naar België gekomen. Op 11 april 2011 hebt u dan asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee overeenkomsten neer tussen G.(...), S.(...) en R.(...) en uw vader waarbij uw neef R.(...) Q.(...) Z.(...) als tussenpersoon fungeerde. Hieruit blijkt dat uw neef een hoge boete moet betalen als u zich nog moslim noemt of als u tegen anderen over uw religie zou praten.

Het CGVS nam op 27/11/2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde aangaande uw laatste verblijfplaatsen en de beweerdde problemen. U ging niet in beroep bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen.

U diende op 17/11/2014 een tweede asielaanvraag in. U zou niet teruggekeerd zijn naar Pakistan. Heden stelt u dat een persoon genaamd S.(...), een klacht tegen u indiende omdat u als Ahmadi uw geloof zou prediken en literatuur zou verspreiden. S.(...) zou een klacht tegen u hebben ingediend bij de politie op 5 oktober 2014. Twee à drie maanden geleden zou S.(...) en zijn kompanen uw ouders hebben geslagen. Hij zou geëist hebben dat uw ouders hun dorp zouden verlaten.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een scan neer van een aanklacht (d.d. 5/10/2014) tegen u.

Op 30 november 2014 legde u nog een fax neer van de Belgische Ahmadi-gemeenschap en ook uw advocaat diende nog een schrijven toe aan uw dossier op 11 december 2014.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name, uw beweerdde problemen met molvi's moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing van 27 november 2013 wees het CGVS onder meer op het feit dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde aangaande uw laatste verblijfplaatsen in Pakistan, uw reisroute en u legde tegenstrijdige verklaringen af aangaande de beweerdde problemen. Het CGVS kwam tot de vaststelling dat uw asielaanvraag gekenmerkt werd door verklaringen die allerm minst geloofwaardig bleken.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen en documenten aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielaanvraag en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Heden geeft u concreet aan er een aanklacht werd ingediend omwille van het prediken van uw religie en het verspreiden van literatuur op 5 oktober 2014, terwijl u in België verblijft.

U haalt nog steeds aan Ahmadi-moslim te zijn en omwille van uw religie vervolging te vrezen in Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag

individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u nog steeds geen enkel stuk neerlegde aangaande uw identiteit. U onderneemt zelfs geen enkele poging om uw identiteit aan te tonen. Zodoende heeft het CGVS geen enkel zicht op uw identiteit of nationaliteit. Zodoende kan het CGVS ook niet nagaan of die klacht wel degelijk over uw persoon handelt. Daarnaast geeft u nog steeds op geen enkele manier een zicht op uw laatste verblijfplaatsen te Pakistan. Dit ondermijnt reeds uw tweede asielaanvraag.

Vervolgens legde u een kleurenfotokopie neer van een beweerde aanklacht tegen u (zie document 1, groene map). Zoals eerder aangestipt legde u geen identiteitsbewijs neer, zodat het CGVS niet kan nagaan of dit stuk werkelijk over uw persoon gaat. Bovendien kunnen aan fotokopies weinig bewijswaarde worden gehecht aangezien deze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd. Bovendien blijkt uit informatie dat in Pakistan veelvuldig vervalste documenten voorkomen waardoor de bewijswaarde ervan relatief is. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan de authenticiteit van dit stuk. Het is ook zeer merkwaardig dat iemand, drie jaar na uw vertrek uit Pakistan nog een klacht zou indienen tegen u.

Daarnaast stelde u dat uw ouders werd geslagen en werden bedreigd door S.(...) maar u legde hiervan geen concrete bewijzen neer. Noch kon u precies aangeven wannneer of in welke omstandigheden uw ouders zuden bedreigd zijn (zie verklaringen meervoudige aanvraag). Uw verklaringen zijn dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Wat de fax betreft van de Belgische Ahmadi-gemeenschap, dient aangestipt te worden dat die kan aanvaard worden gezien er niet wordt betwijfeld dat u een Ahmadi bent.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/6/2 en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat *in casu* de nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 tweevoudig zijn: een FIR (klacht bij de politie tegen verzoeker) van 5 oktober 2014 waaruit mag blijken dat hij zelfs tijdens zijn verblijf in België nog steeds wordt geviséerd in zijn stad van herkomst enerzijds en het toegenomen geweld tegen de Ahmadi gemeenschap in Pakistan in de loop van 2013-2014 (i.t.t. de situatie bij de 1ste asielaanvraag in 2011) anderzijds. Verzoeker benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk erkent dat hij Ahmadi is. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, stelt verzoeker dat hij bijgevolg geniet van een ruimere toepassing van het voordeel van de twijfel dan een andere asielzoeker.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij geen bewijs bijbrengt van zijn identiteit, laat verzoeker gelden dat hij zijn land ontvlucht is en hij niet in het bezit is van zijn nationaal paspoort. Hij kan zich als kandidaat-vluchteling onmogelijk richten tot zijn nationale overheid teneinde zich een nieuw paspoort te zien afgeven. Verzoeker wijst erop dat hij aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarentegen afdoende duidelijke referenties en aanknopingspunten gaf teneinde zijn identiteit en nationaliteit te controleren. Zo verduidelijkte hij dat hij tevens een neef in België heeft, de heer R.A.T. (zie stuk 4a). Op geen enkele wijze mag blijken dat het Commissariaat-generaal het dossier van deze persoon erop heeft nagezien om de familiale band met hem te controleren, noch dat deze persoon werd gehoord om diens familiale band met verzoeker te bevestigen. Tevens heeft hij aangegeven dat een andere neef van hem, de heer A.M., zoon van de broer van zijn moeder, inmiddels ongeveer een jaar terug asiel heeft aangevraagd in Canada en aldaar intussen als vluchteling is erkend. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is volgens verzoeker aldus perfect in de mogelijkheid om bij haar zusterorganisatie in Canada de gegevens van zijn neef te controleren, hetgeen andermaal de bevestiging van zijn identiteit zal inhouden. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hij wel degelijk een begin van bewijs van zijn identiteit heeft geleverd middels duiding van perfect controleerbare familieleden in België en Canada. Eenmaal zijn identiteit hiermee afdoende duidelijk is aangetoond, kan de voorgelegde FIR wel degelijk worden beoordeeld op diens inhoud ten aanzien van zijn persoon, aldus nog verzoeker.

Wat betreft de situatie van Ahmadi's in Pakistan, voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing in dit verband een schromelijke minimalisering uitmaakt van de manifest problematische situatie van Ahmadi's in Pakistan, hetgeen immers hoegenaamd geen kwestie is van *mogelijks te maken kunnen krijgen* met discriminatoire maatregelen, bedreiging en geweld, doch hetgeen een vaststaand en internationaal erkend feit is van steeds toenemende discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld tegen de Ahmadi-gemeenschap. De gegevens van het Commissariaat-generaal inzake de problemen van Ahmadi's in Pakistan zijn bovendien schromelijk gedateerd, aldus verzoeker, die erop wijst dat de Subject Related Briefing "*Pakistan. Ahmadiyya Muslim Community*" immers reeds dateert van 29 maart 2013. Uit het Thematisch ambtsbericht "*Positie van Ahmadi's en Christenen in Pakistan*" van 20 november 2014 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken mag evenwel blijken hoe de situatie voor Ahmadi's in Pakistan in 2013-2014 stelselmatig slechter/gevaarlijker is geworden. Ook recente persberichten bevestigen dit toegenomen geweld tegen Ahmadi's. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar en citeert hij uit de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift.

Tot slot argumenteert verzoeker dat wat betreft het nazicht inzake het al dan niet bestaan van de noodzaak aan subsidiaire bescherming, enkel de "oorlogssituatie" in Pakistan en in het bijzonder in Punjab werd nagezien terwijl zijn ernstige vrees overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet in hoofdzaak kadert in het feit dat hij Ahmadi is. De noodzaak aan subsidiaire bescherming in zijn hoofde werd in dit licht niet onderzocht, wat volgens verzoeker een schending uitmaakt van de artikelen 57/6/2 en 51/8 van de vreemdelingenwet aangezien omwille van bovenstaande elementen de kans wel degelijk aanzienlijk groter is dat hij als Ahmadi afkomstig uit de provincie Punjab voor subsidiaire bescherming in de zin van 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking zou moeten komen. In zoverre de Raad in het licht van haar volle rechtsmacht hem nog niet onmiddellijk de subsidiaire bescherming zou toekennen, dringt zich naar het oordeel van verzoeker minstens de verbreking van de bestreden beslissing op, teneinde het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen toe te laten het dossier ten gronde op een zorgvuldige wijze te herbeoordelen, na controle van zijn identiteit via diens opgegeven familieleden, alsook rekening houdend met de meest actuele informatie inzake discriminatie en vervolging van Ahmadi's in Pakistan. Immers kan deze situatie van Ahmadi's in Pakistan onmogelijk geminimaliseerd worden, alwaar ook UNHCR benadrukt dat voor Ahmadi's die openlijk hun geloof praktiseren of die doelwit zijn geworden van bedreigingen en/of aanvallen door fundamentalistische soennitische groepen, gezien het landelijk bereik van deze groepen, er slechts een zeer beperkt vlucht- of vestigingsalternatief bestaat. UNHCR stelt dat de stad Rabwah in uitzonderingsgevallen mogelijk een vlucht- of vestigingsalternatief is voor Ahmadi's met een laag profiel, doch hierbij dient rekening te worden gehouden met de schaarste aan woningen en werkgelegenheid, evenals het feit dat het stadsbestuur niet-Ahmadi is (zie thematisch ambtsbericht dd. 20 november 2014, p. 24 van 52, stuk 5).

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: arrest RvV nr. 116.919 van 15 januari 2014, ingevuld formulier persoonsinformatie bij meervoudige asielaanvraag en verklaring meervoudige asielaanvraag met persoonsinformatie dd. 26 november 2014, Thematisch ambtsbericht "Positie van Ahmadi's en Christenen in Pakistan" van 20 november 2014 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, het artikel "*Pakistan Moordland*" The Post Online van 17 december 2014, het artikel "*Pakistaanse Ahmadi's moeten kiezen tussen dood en ballingschap*" van IPS-news van 21 oktober 2014, het artikel "*Dood of vlucht voor minderheid Pakistan*" van DeWereldMorgen.be van 22 oktober 2014 en het artikel "*Perspective: Attack on Ahmadi's in Gujranwala.*" van The Ahmadiyya Times van 30 juli 2014.

Op 2 februari 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een vertaling dd. 6 oktober 2014 van het thematisch rapport van de organisatie LandInfo met als originele titel "*Temanotat Pakistan: Forhold for ahmadiyyaer*", uitgegeven op 3 juli 2014. Het rapport heeft betrekking op de algemene situatie van de ahmadiyya in Pakistan.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Verzoekers eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde aangaande zijn laatste verblijfplaatsen in Pakistan, het precieze moment waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten en zijn reisroute, hij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande zijn beweerd problemen en er voor burgers uit de provincie Punjab geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot een vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.4.2. In het kader van onderhavige asielaanvraag verklaart verzoeker dat een persoon genaamd S. op 5 oktober 2014 een klacht tegen hem indiende omdat hij als Ahmadi zijn geloof zou prediken en literatuur zou verspreiden. Twee à drie maanden geleden zouden S. en zijn kompanen zijn ouders hebben geslagen. S. zou geëist hebben dat zijn ouders het dorp zouden verlaten.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een scan van een aanklacht (d.d. 5/10/2014) tegen hem, een fax van de Belgische Ahmadi-gemeenschap en een schrijven van zijn advocaat.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4.3. Wat de algemene situatie van Ahmadi-gemeenschap betreft, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt: *“(…) Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case.” Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”*

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schromelijke minimalisering uitmaakt van de problematische situatie van de Ahmadi in Pakistan en dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier inzake de situatie van de Ahmadi in Pakistan schromelijk gedateerd is. Hij brengt als bijlage aan

het verzoekschrift zelf informatie bij die betrekking heeft op de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan en die dateert van 2014.

De Raad wijst er vooreerst op dat aangebrachte algemene informatie bij een meervoudige asielaanvraag omtrent de situatie in een land van herkomst en die recenter is dan de informatie van het Commissariaat-generaal geen afbreuk doet aan het feit dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dienen *in concreto* te worden aangetoond.

Waar verzoeker wijst op de ruimere toepassing van het voordeel van de twijfel gezien de verontrustende situatie van de Ahmadi in Pakistan, dient op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, de aanvullende nota van 2 februari 2015 en het verzoekschrift te worden vastgesteld dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. In de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan wordt het gebrek aan vrije religieuze godsdienstbelijding door Ahmadi in Pakistan bevestigd, evenals een doorgedreven discriminatie. Zowel het Commissariaat-generaal als de Raad is zich bewust van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Dit neemt echter niet weg dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden en een loutere verwijzing naar een risico-profiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in Pakistan werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoeker dient aan te tonen dat wat hem betreft feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst of dat hij valt onder de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut, waar hij gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas in gebreke blijft.

Immers, zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, vermogen de door verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag afgelegde verklaringen en bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem opgediste asielmotieven. Verzoeker toont geenszins *in concreto* aan dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn individueel geval blijkt. Verzoeker brengt immers, net zoals tijdens zijn eerste asielaanvraag, geen enkel bewijs bij van zijn persoonlijke problemen in Pakistan omwille van zijn geloof. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *"(...) Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name, uw beweerde problemen met molvi's moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing van 27 november 2013 wees het CGVS onder meer op het feit dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde aangaande uw laatste verblijfplaatsen in Pakistan, uw reisroute en u legde tegenstrijdige verklaringen af aangaande de beweerde problemen. Het CGVS kwam tot de vaststelling dat uw asielrelaas gekenmerkt werd door verklaringen die allerminst geloofwaardig bleken.*

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen en documenten aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid. (...)" en "(...) Daarnaast stelde u dat uw ouders werd geslagen en werden bedreigd door S.(...) maar u legde hiervan geen concrete bewijzen neer. Noch kon u precies aangeven wannneer of in welke omstandigheden uw ouders zuden bedreigd zijn (zie verklaringen meervoudige aanvraag). Uw verklaringen zijn dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. (...)"

Ook de thans door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent correct gesteld als volgt: *"(...) Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u nog steeds geen enkel stuk neerlegde aangaande uw identiteit. U onderneemt zelfs geen enkele poging om uw identiteit aan te tonen. Zodoende heeft het CGVS geen enkel zicht op uw identiteit of nationaliteit. Zodoende kan het CGVS ook niet nagaan of die klacht wel degelijk over uw persoon handelt. Daarnaast geeft u nog steeds op*

geen enkele manier een zicht op uw laatste verblijfplaatsen te Pakistan. Dit ondermijnt reeds uw tweede asielaanvraag.

Vervolgens legde u een kleurenfotokopie neer van een beweerde aanklacht tegen u (zie document 1, groene map). Zoals eerder aangestipt legde u geen identiteitsbewijs neer, zodat het CGVS niet kan nagaan of dit stuk werkelijk over uw persoon gaan. Bovendien kunnen aan fotokopies weinig bewijswaarde worden gehecht aangezien deze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd. Bovendien blijkt uit informatie dat in Pakistan veelvuldig vervalste documenten voorkomen waardoor de bewijswaarde ervan relatief is. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan de authenticiteit van dit stuk. Het is ook zeer merkwaardig dat iemand, drie jaar na uw vertrek uit Pakistan nog een klacht zou indienen tegen u.

(...)

Wat de fax betreft van de Belgische Ahmadi-gemeenschap, dient aangestipt te worden dat die kan aanvaard worden gezien er niet wordt betwijfeld dat u een Ahmadi bent. (...)"

Waar verzoeker aanhaalt dat zijn identiteit kan worden geverifieerd via zijn familieleden in België en Canada, benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Het is aan de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit van iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker geeft geen aanvaardbare verklaring voor het totaal gebrek aan enig begin van bewijs omtrent zijn identiteit. Gelet op zijn verklaringen dat hij wekelijks telefonisch in contact staat met zijn familie en vrienden in Pakistan (verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 20), moet het voor verzoeker niet onmogelijk zijn om identiteitsdocumenten te bekomen. Dat hij thans aldus nog steeds geen enkel stuk neerlegt aangaande zijn identiteit, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan medewerking.

Het is de Raad overigens niet duidelijk op welke wijze de raadpleging van het dossier van de heer A.R. en de heer A.M., die erkend vluchteling in Canada zou zijn, – blijkens verzoekers verklaringen zijn neven – een familieband met verzoeker zou kunnen aantonen. Ook een eventuele loutere bevestiging door deze personen van een familieband, zou te dezen niet afdoende objectief bewijs kunnen aanvaard worden. Verzoeker kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet verwijten in dit verband geen onderzoeksdaaden te hebben verricht.

Gelet op wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat bij gebrek aan identiteitsbewijs niet kan worden nagegaan of de door verzoeker neergelegde klacht betrekking heeft op zijn persoon.

Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan de vaststellingen en overwegingen dat aan fotokopies weinig bewijswaarde kan worden gehecht aangezien deze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, dat in Pakistan veelvuldig vervalste documenten voorkomen waardoor de bewijswaarde ervan relatief is en dat het ook zeer merkwaardig is dat iemand, drie jaar na verzoekers vertrek uit Pakistan nog een klacht zou indienen tegen hem. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegt over de wijze waarop hij de klacht in zijn bezit zou hebben gekregen: *"Hoe bent u het bestaan van dit document te weten gekomen? Ik heb een vriend, zijn naam is H.(...), en hij woont in Pakistan. Hij vertelde me over die klacht en hij heeft deze klacht dan ook aan mij gemaaild. Hoe is H.(...) te weten gekomen dat er tegen u een klacht was ingediend? Wanneer iemand een klacht indient wordt het hele dorp op de hoogte gebracht. Door wie? H.(...) komt van hetzelfde dorp en kent S.(...). (...) Weet u waar het originele document is? Neen. Weet jij hoe hij aan dit document is gekomen? Ik heb hem dit niet gevraagd en hij heeft het me ook niet verteld."* (verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 17). Dergelijke verklaringen zijn naar het oordeel van de Raad te vaag en oppervlakkig om als geloofwaardig te kunnen worden aangenomen. De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.4.4. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *"Pakistan. Actuele veiligheidssituatie"* van 18 februari 2014 en COI Focus *"Pakistan. Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie"* van 12 november 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan

worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Met de loutere stelling dat zijn ernstige vrees overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet in hoofdzaak kadert in het feit dat hij Ahmadi is en dat omwille van bovenstaande elementen de kans wel degelijk aanzienlijk groter is dat hij als Ahmadi afkomstig uit de provincie Punjab voor subsidiaire bescherming in de zin van 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking zou moeten komen, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.4.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van

een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS